

युद्धकाण्डं

२२५

कृच्छ्रावस्था कृता लङ्का क्षीणः कोषो बलं हृतं ।
राजानमिममासाद्य राज्ञसानां व्यपत्रपाः ॥ १० ॥
एष निर्याम्यहं युद्धमुद्यतः शत्रुनिग्रहे ।
दुर्नयं भवतामद्य समीकर्तुं पराक्रमैः ॥ ११ ॥
कुम्भकर्णविचः श्रुत्वा जहर्षे राज्ञसाधियः ।
पुनर्जातमिवात्मानं मेने स धनदानुजः ॥ १२ ॥
तत उक्तवतो वाक्यं कुम्भकर्णस्य धीमतः ।
संवर्धयितुमुत्साहमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १३ ॥
महोदरोऽयं रामाद्वै परित्रस्तो न संशयः ।
न हि रोचयते भीतो युद्धं युद्धविशारद ॥ १४ ॥
न कश्चित् त्वत्समो मेऽस्ति सौहार्देन बलेन च ।
गच्छ शत्रुबधाय त्वं कुम्भकर्णं जयाय च ॥ १५ ॥
सैन्यैः परिवृतो वीर कर्तव्यं च वचो मम ।
असहायस्य गमनं मम बुद्ध्या न रोचते ॥ १६ ॥
वानरा हि महात्मानः शीघ्राश्च व्यवसायिनः ।
एकाकिनं प्रमत्तं च गमयेयुर्हि संशयं ॥ १७ ॥
तस्मात् परमदुर्धर्ष सैन्यैः परिवृतो ब्रज ।
जहि तं राज्ञसैः सार्द्धं शत्रुपक्षं निसूदय ॥ १८ ॥
अथासनात् समुत्पत्य मणिं सूर्यसमप्रभं ।
आबबन्ध महातेजाः कुम्भकर्णस्य रावणः ॥ १९ ॥